

ZUZANA BAČOVÁ

ANTILIEČITEĽ
PRVÁ KNIHA MOCI: **SPOJENCI**

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú
vyhradené.

ISBN **978-80-89515-49-3**

Zuzana Bačová

Antiliečitel'

Prvá kniha moci: Spojenci

Grafická a technická spolupráca: Gubová Mária, Szekereš František
Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0160-8

O B S A H

Efekt smrti	3
Dar života	26
Správna správa	56
Antiliečiteľský oheň	74
Adamov labyrint.....	95
Nerozbitné srdcia.....	120
Tretí blok	140
Dcéra šíriteľov.....	189
Databáza snov	222
Ktorý, je ten pravý?	260
Slniečny internát.....	292
Antiliečiteľská odveta	327
Nová tvár	348
List pre Nikoho.....	379
Antiliečiteľstvo.....	400
Všetky cesty končia u Radomíra.....	452

1. Kapitola

Efekt smrti

Gabriel čakal. Obe ruky mal zastrčené vo vreckách tmavej bundy. V pravej zvieral tú vec, ktorá preňho bola tak nesmierne dôležitá, ľavou sa zľahka dotýkal modrého mp3 prehrávača.

Možno by ho hudba dokázala upokojiť. Možno by nemusel každú chvíľu odpočítavať čas, ktorý mu ešte ostával. Stále mal nádej, že sa tie príznaky neprejaví. Vzdal to, keď pocítil ako sa okolo neho uzatvára ten známy, mučivý pocit. Rezignovane si zložil z pliec ťažký batoh a z príručného vrečka vybral dva páry tmavých rukavíc.

Boli nasiaknuté silnou arómou bylínok. Zmesou určenou na potlačanie vonkajších prejavov jeho preklatých schopností. Keď si ich nasadil, ruky sa mu zdali takmer znecitlivené, ale ani táto hrubá vrstva ho nemohla úplne ochrániť pred chladom šíriacim sa jeho pokožkou. Naposledy si ich nasadzoval, keď v Kráľovciach trénoval zaťaženie druhého stupňa. Takzvanú druhú moc, ktorá všetko ešte viac sťažovala. Problémom bolo aj to, že liečitelia druhú moc chápali inak a pre nich to nebolo to isté, ako preňho. Vtedy sa mu vôbec neradilo s nimi pracovať. Nedokázal potlačiť svoju prirodzenú energiu. Nakoniec usúdil, že ich nepoužije, pokiaľ to nebude absolútne nevyhnutné. Teraz sa obával, že takáto situácia práve nastala. Liečiteľ Radomír ho nechal čakať na stanici plnej ľudí. Bol preč už takmer polhodinu a hrozilo, že Gabriel sa prestane kontrolovať. Nechcel prepadnúť panike na verejnom priestranstve. Niečo také by bolo absolútne nezodpovedné.

Nech už bol dôvod cesty do Košíc akýkoľvek, nechcel spôsobovať žiadne ďalšie problémy.

Čoraz netrpezlivejšie prešľapoval po tom istom úseku.

Dával pozor na batoh a snažil sa tváriť, že miestnosť plná ľudí, preňho nie je ničím výnimočná.

Rukavice našťastie začali plniť svoju funkciu. Bolo mu už omnoho lepšie. Chlad ním až natoľko neprechádzal ale cítil, že to už nebude trvať dlho.

Nikdy to nefungovalo celkom stopercentne a cena za chvíľkový pocit bezpečia bola vždy až príliš vysoká.

Nemilosrdné pálenie prechádzalo jeho pokožkou. Tá alergia sa vždy ozvala, ale aj tentoraz to jednoducho musel vydržať. Pre istotu si nasadil aj kapucňu.

Nechcel, aby si niekto všimol, ako bledne.

Orieškovohnedé oči začínali nadobúdať nepríjemne sivý odtieň. Vedel, že to bude pokračovať, až kým nebude vyzerat', akoby práve prekonával nejakú vážnu chorobu. Takto to začínalo takmer vždy, keď sa už naozaj prestával ovládať.

Gabriel sa zhlboka nadýchol a pokúsil sa sústrediť na svoje okolie.

Odpútal svoju myseľ od toho, čo ho tak veľmi obmedzovalo. Chcel si ešte chvíľu vychutnávať pokojné popoludnie. Všetky vône, zvuky a miesta ho nesmierne lákali. Tiché rozhovory a šušťanie novinového papiera. Pobežovanie detí a neustále hmýriaci sa cestujúci. To všetko v ňom vyvolávalo množstvo pozitívnych reakcií. Páčil sa mu ten neriadený hluk.

V dedine Kráľovciach, kde strávil dosť podstatnú časť svojho dospelovania, prežil pár mučivo pokojných rokov. Zdalo sa mu, akoby ubehli celé veky kým sa tam vôbec niečo odohralo. V liečiteľskom dome vládol len poriadok a disciplína. Liečiteľ Radomír, ktorý mal na starosti tunajšiu liečiteľskú komunitu, patril síce k mocným, ale venoval sa len skúmaniu liečivých rastlín a písaniu tých svojich odborných kníh. Gabriel takmer celý čas trávil vo svojej izbe na najvyššom poschodí. Od ôsmich rokov mu patrila tretia posteľ, blízko okna. Na ďalších dvoch posteliach nikdy nikto nespál.

Gabriel vždy dúfal, že k nemu niekoho pridelia, aspoň v časoch, keď bol ešte malý o tom sníval. Neskôr, keď zistil, že to nie je možné, pokúšal sa tie postele jednoducho ignorovať. Žil oddelený od svojich vrstovníkov, nemal priateľov. Aj keď v dome bolo vždy plno detí, nenašiel medzi nimi žiadne pochopenie. To všetko bolo súčasťou života, ktorý viedol v Kráľovciach. Učenie, úlohy, precvičovanie sebaovládania. Tréning na dráhach, ktoré preňho Radomír pripravil. Napriek niekoľkoročnej námahe tento výcvik nepriniesol želané výsledky. Nepodarilo sa mu potlačiť svoju druhú prirodzenosť. Spôsobovalo mu to len bolesť a vyvolávalo to v ňom pocit bezmocnosti. Chcel, aby ho prijali takého, akým je, ale nikto nevenoval pozornosť tomu, čo sa im snažil povedať. Nech sa snažil akokoľvek, stále ostával tým nezvládnuteľným dieťaťom. Bol vždy odkázaný len sám na seba. Nemohol ani kontaktovať svoju rodinu. Matka sa s ním zhovárať nechcela a súrodenci o ničom nevedeli.

Netušil, čo im o ňom povedali, ale bolo mu jasné, že si niečo dokázali veľmi rýchlo vymyslieť. Brat a sestra, s ktorými sa hrával, boli preňho len blednúcou spomienkou. Niekedy pochyboval, že vôbec existovali. Povedali mu, že ich nesmie vidieť a on to rešpektoval, ale občas aspoň chcel zísť do svojho rodného mesta. Takmer každý rok to Radomírovi navrhoval, ale on to vždy odmietol. Hlavne pred Vianocami sa kvôli tomu jeho nálada prudko zhoršovala a bol v takom stave, že ani nemohol sedieť s ostatnými pri stole, ani keby si to prial. Čoraz častejšie opakovane žiadal o návštevu svojej rodiny ale nebolo mu to umožnené. Až pred pár dňami mu oznámil, že spolu pocestujú do Prešova a zastavia sa aj v Košiciach. Dôvod tejto cesty ostával neznámy, ale Gabriel sa nato aj tak veľmi tešil. Dúfal, že sa mu podarí presvedčiť Radomíra, aby zašli aj za jeho rodinou. Chcel ich vidieť aspoň z diaľky, ale neodvážil sa porušiť dohodu. Vedel, že nesmie byť dlho bez dozoru liečiteľa a nemienil ohroziť obyčajných ľudí.

Možno práve preto, bolo preňho takým zázrakom, že sa ocitol sám na voľnom priestranstve. Pokúšal sa nahovoriť si, že je v bezpečí. Nikto predsa nemôže vedieť, že to nie je celkom normálny výlet. Nepoznajú ho a nič iné okrem vlastnej temnoty, ho nateraz nemôže ohroziť. Nevedia, že im môže ublížiť. Tá sladká nevedomosť im nedovolí, opovrhovať ním. Liečiteľ si len potrebuje na chvíľu oddýchnuť a čoskoro budú opäť pokračovať v ceste. To všetko si hovoril, aby aspoň trochu zmiernil počiatočné štádium paniky. Považoval to za šancu, ukázať im, že dokáže zvládnuť svoju temnotu. Bol pripravený aj na možné komplikácie ale dúfal, že napokon nenastanú. Chlad sa ešte viac rozšíril, ale dalo sa to zvládnuť. Ľudia si ho nevšimli. Nikto nevenoval prílišnú pozornosť nízkemu šestnásťročnému mladíkovi, ktorý sa rozpačito obzeral okolo seba. Bol oblečený tak ako všetci ostatní v rifliach, tričku a bunde, ktorá nebola ničím výnimočná. Stal sa súčasťou celku a bol vd'ačný, že si nikto nevšimol žiadnu nenormálnosť.

Vždy mu hovorili, že ho kvôli tomu nikto neprijme, ale on tomu nechcel veriť. Nebol ochotný pripustiť, že sa od nich odlišuje. Napriek všetkému, Gabriel bol človekom a patril medzi ľudí, nie do uzavretej izby. Tak si to aspoň predstavoval, ale ukázalo sa, že nebude ľahké udržať si novonadobudnuté presvedčenie. Zachvátila ho mierna triaška. To bola ďalšia nepríjemná súčasť procesu. Zrak sa mu mierne zakalil, videl všetko v sivých farbách a vnímal energie, šíriace sa zo všetkých strán. Vedel odhadnúť aké choroby mali ľudia prechádzajúci okolo neho. Cítil aj pár vyhasínajúcich energií, ale pokúšal sa to potlačiť. Starý manželský pár, ktorí prešiel okolo neho sa mierne zachvel. Muž si priložil ruku na srdce a žena vyplašene hľadela na Gabriela. Viedla svojho manžela preč a dokonca sa aj rýchlo prežehnala. Gabriel vedel, že im už neostáva veľa spoločného času a bolo mu jasné, že o pár dní tá žena bude kvôli tomu veľmi plakať. Díval sa ako pomaly odchádzajú a prial si, aby šli rýchlejšie, aby zbytočne nestratili to, čo im ešte ostávalo.

Gabriel ignoroval akékoľvek príznaky. Musel to ešte chvíľu naťahovať. Bojoval s tým, až kým to nezačalo prekračovať hranicu únosnosti. Ďalších pätnásť minút trvalo, kým pochopil, že to sám nezvládne. Vložil si batoh na plecía a zamieril čo najbližšie k východu. Pripravoval sa na rýchlejší ústup. Ostávali už len dve minúty a Radomír sa ešte stále nevracal. Gabriel zúfalo prechádzal pohľadom po prichádzajúcich ľuďoch. Nebol medzi nimi. Nebol to ani jeden z nich a on už začínal strácať nervy. Musel uznať, že tentoraz mu dal naozaj zabrať. Starší liečiteľ po dlhšom meraní síl, očividne pobledol a počas cesty musel niekoľkokrát klesnúť pod prvý stupeň moci, aby neupadol do bezvedomia. Začínal mať oňho vážne obavy. Keby náhodou niekde odpadol, asi ťažko by mu dokázal pomôcť. Liečitelia vždy patrili k ľuďom, ktorí mali omnoho viac životnej energie, ale ani to mu nebránilo v tom, aby všetku spotreboval. Obzvlášť, keď boli dlhšiu dobu v kontakte s antiliečiteľom. Gabriel nervózne zatľal päste.

Pripravoval sa na to, že bude musieť vybehnúť von. Ak sa neukáže, celý ten obraz pokojného popoludnia sa zrúti. Obával sa, že sa tomu nevyhne. Vždy musel s niečím takým počítať. Všetko mohlo byť odpustené, ale nie to, čo sa stalo pred ôsmimi rokmi...

Spomienka na tú udalosť v ňom rozšírila ešte silnejší nápor chladu. Ten krik mu ešte stále znel v ušiach.

Ten plač bol hlboko v ňom a dral sa na povrch.

Ten chladný dotyk cítil na svojom tele. Gabriel prudko zavrtel hlavou. Už sa to nestane. Nedovolí to, aj keby mal kvôli tomu všetko obetovať.

Srdce sa mu šialene rozbúchalo. Pokúšal sa pohnúť, ale telo mu vypovedalo službu a pochopil, že už to dlhšie nevydrží. Tep sa mu spomaľoval a začínal pociťovať tú zvláštnu otupenosť, ktorá bola predzvesťou konca zápasu.

Rukavice tých ľudí mohli ešte stále čiastočne ochrániť. To jediné ho upokojovalo. Prenasledovalo ho sklamanie. Nedokázal vydržať ani chvíľu, a to dúfal, že jedného dňa dokáže žiť úplne sám bez pomoci liečiteľov.

Rúčky batoha sa pretrhli. Prudko dopadol na zem. Gabriel ho nestihol opäť zodvihnúť. Nevládal odtrhnúť pohľad od svojich rúk. Silné pulzovanie ich napĺňalo temnými energiami. Nemalo zmysel sa to pokúšať zastaviť. To mu našepkával hlások, hlboko v temnote. Predná časť tmavého batohu sa roztrhla pod náporom energie. Gabriel zdesene hľadel na rozhádzané veci...

Oblečenie, knihy a dokonca aj fotka, na ktorej boli jeho matka, súrodenci... Posledná pamiatka na iný život, ktorý by možno viedol, keby ostal tým obyčajným dieťaťom...

To všetko ležalo na podlahe, ale on to nemohol zdvihnúť. Prestal cítiť chlad, stal sa chladom a vnímal mrazivú pachuť cudzích energií.

Zdalo sa mu, že je opäť doma. Má osem a pokojne leží vo svojej posteli. Patrik a Marcela už dávno spia.

On nemôže zaspať. Chce ísť za mamou, povedať jej, aby sa nebála. Nič sa mu nestane. Cíti sa dobre. Ona už za nimi určite nepríde.

Vylieza z postele, z ťažka dýcha a snaží sa dostať k nej. Mamina posteľ je prázdna. Sadá si na zem. Pozrie sa na okno. Všimne si ako sklo pomaly praská. Mamine kvety začínajú vädnúť. Jeden po druhom strácajú svoje krásne farby.

Gabriel má strach. Počuje plakať svojich súrodencov, ale nemôže sa pohnúť. Je najstarší mal by sa ísť na nich pozrieť, ale bojí sa...

Cíti, ako ich život prúdi doňho. Bráni sa tomu, ale nedokáže to zastaviť...

„Gabriel, preber sa!“

Nemohol. Stále ich videl pred sebou. Nedokázal sa toho obrazu zbaviť. Nieкто ho pevne zovrel, strhol na zem.

„Gabriel, no tak!“

Ten hlas ho donútil vystúpiť zo spomienok.

Pridržiaval sa chladu, nechcel sa tak rýchlo poddať liečivým impulzom. Bol tým jediným, čo poznal.

Chlad ho vítal vždy s otvorenou náručou, ale všetko ostatné prinášalo len bodavú bolesť.

Liečivá energia postupne rozpúšťala mrazivú temnotu. Bolestivé impulzy ho prinútili bojovať ešte urputnejšie. Nad sebou uvidel zamračenú tvár staršieho liečiteľa. Bola zvráskavená, poškodená tou strašnou silou, ktorej nikto z nich nedokázal porozumieť. Dlhšie svetlé vlasy mu padali do očí. Aspoň tie ostali v pôvodnom stave, čo sa nanešťastie nedalo povedať o zvyšku tela. Za to, že si Gabriela nechal, musel zaplatiť. Tvrdú a krutú daň za jediný akt milosrdnosti. Zdalo sa, že počas cesty Radomír naozaj stratil pár rokov svojho života. Teraz už vyzeral takmer na šesťdesiat. Bol roztrasený a ledva dokázal udržať plynulý tok energie. Gabriel mu nechcel ublížiť. On jediný sa oňho staral, keď jeho schopností kolísali a nikto sa k nemu nechcel priblížiť. Podpisalo sa to na jeho zdravotnom stave. Istý čas si boli napriek tomu veľmi blízki, ale tieto časy pominuli. Napriek tomu sa naňho nedokázal hnevať. Vedel, že máloktorý liečiteľ by súhlasil s niečím takým. Takéto nezvládnuteľné prípady zvyčajne skončili na oveľa horších miestach.

„Už je to v poriadku. Pokojne ma môžete pustiť.“ -
pokúšal sa vymáňať z jeho zovretia.

Začínalo to byť poriadne nepríjemné. Liečiteľ ešte nikdy takto nad sebou nestratil kontrolu. Dost' často sa spolu hádali, ale vždy to skončilo len slovnou prestrelkou. Radomír sa celý chvel od potláčanej zlosti. Bolo ťažké ho pustiť. Túžil sa zbaviť príťaž, ktorá ho ohrozovala.

„Vstávaj!“ - zasyčal podráždene.

Energia, ktorú okolo seba šíril Gabriela takmer oberala o vzduch. Starší liečiteľ mal ešte stále dost' sily, aby ho dokázal aspoň chvíľu dusiť. Mal pevnú vôľu, ktorá Gabrielovi chýbala. Ten tlak naňho pôsobil čoraz intenzívnejšie. Gabriel zúfalo položil ruky na jeho plecia. Nie aby útočil, chcel sa len brániť. Radomír si to nevšímal. Sledoval ako ďalej bledne, pery mal už takmer modré od nedostatku vzduchu, kapucňa mu skĺzla z hlavy... Radomíra to nezastavilo. Ďalej naňho tlačil, až kým ho nejaký muž neodtiahol od Gabriela.

„Nechajte ho. Nevidíte, že tomu chlapcovi je zle!“
„Nemiešajte sa do toho! “ - okamžite ho zahriakol
liečiteľ.

Chvíľu sa s ním ešte dohadoval, ale Gabriel im
nevenoval pozornosť. Pokúšal sa trochu pozbierať.
Radomír muža umlčal pomocou energie. Takisto sa
postaral aj o to, aby na nich ľudia prestali zazeráť. Ich
tváre sa vyjasnili a začali okolo nich prechádzať,
akoby sa tam vôbec nič neodohralo. Radomírova
manipulatívna schopnosť bola stále ešte veľmi silná.
Nedokázali sa tomu ubrániť.

Gabrielovi sa konečne podarilo vstať. Vopchal si do
vrecka fotografiu svojej rodiny, spolu s ďalšími
menšími vecami. Chcel pozbierať aj tie ostatné, ale
Radomír mu to nedovolil. Odvliekol ho von so
stanice.

„Chcem si zobrať svoje...“ - pokúšal sa ho zastaviť.
Nemienil nechať na zemi svoj jediný majetok.

„Pozbieram ich, ale najprv ťa odprevadím do auta.“ -
tvrdohlavo ho ťahal za sebou.

Niečo sa stalo, niečo veľmi vážne viselo vo vzduchu. Gabriel bol rád, že si napokon natlačil veci aj do vreciek bundy, mal taký pocit, že sa niečo začalo diať a pomaly nad tým strácal kontrolu.

Gabriel mal zrak stále zahmlený a vďaka hustému dažďu nevidel ani na krok. Musel sa spoľahnúť na svojho liečiteľa. Neochotne sa nechal viesť.

Radomír zavolať odvoz. Aspoň to bolo viac než povzbudivé. Gabriel tušil, že ďalší prevoz v prostriedku hromadnej dopravy by zrejme nevydržal. Radomír ho dovedol až k tmavému mikrobuse. Rýchlo otvoril dvere a dostrkal ho dovnútra. Zaplesol ich tak silno, až mu takmer privrel ruku. Rýchlo sa vybral späť do Košickej stanice, pozbierať tie veci.

Gabriel sa usadil na sedadlo. Prišiel po nich klasický, tmavý mikrobuse používaný liečiteľmi. Dúfal, že vodič nezazrel jeho tvár. Liečitelia a ľudia spomení s jeho komunitou ho poznali z takzvaných trestných stránok. Mal tam svoju fotografiu a dosť podrobný výpis toho, akou hrozbou je pre ľudstvo.

Dúfal, že neujde z auta ako ten posledný, ktorého si objednali v Prešove. Radomír musel šoférovať a bolo to s ním takmer na nevydržanie. Počas celej cesty zdôrazňoval, aby si Gabriel poriadne zakryl tvár, skôr než niekam nastúpi. Tentoraz bol od toho našťastie ušetrený. Vodič pokojne sedel na svojom mieste, mal pustenú hudbu a priam ukázkovo si ho nevšímal. Tmavovlasý mladík si rezignovane sadol dozadu a uprel utrápený pohľad na svoje kolená. Zapol mp3 prehrávač. Relaxačná hudba ho okamžite obklopila. Udržiavanie sa na normálnej úrovni bolo zrazu omnoho jednoduchšie. Staval si z nej pevnú hradbu. Pohodlne sa oprel a na chvíľu privrel oči. Vtesnal všetky svoje myšlienky do hudby. Keď sa liečiteľ vrátil, dovnútra prenikol studený vzduch. Gabriel nechal oči zatvorené, nedokázal sa tak rýchlo spamätať z toho nepríjemného incidentu. Hradba z hudby ho chránila, až kým nepocítil pálenie na pravom pleci. Telom mu okamžite začala prúdiť sladká otupenosť.

Otvoril oči. Niečo nebolo v poriadku...

Nemal by sa takto cítiť. Nie potom, ako takmer prestal dýchať kvôli neúprosnému tlaku energie. Malo by mu byť zle. Chvíľu si prehrával v hlave celú tú ponížujúcu scénu. Radomír ho držal, pracoval s energiou a niečo mu do nej pridal. Liečiteľ mohol ľudí svojou energiou otráviť. Bolo to síce proti ich prísaha, ale zdalo sa, že na antiliečiteľa sa dohoda o nezabíjaní nevzťahuje.

Radomír sa vrátil. Otvoril dvere na mikrobuse a chystal sa niečo povedať, ale Gabriel ho nepustil k slovu.

„Tak takto sa so mnou chcete vysporiadať?!“ - odsekol zlostne.

„Naozaj ma to veľmi mrzí, chlapče.“ - nie príliš presvedčivo povedal Radomír.

Znelo to chladne. Takmer nezúčastnene, akoby hovoril o niečom, čo sa ho ani vôbec netýkalo.

Položil mu k nohám všetky jeho veci v narýchlo opravenom batohu. Gabriel začínal tušiť, že táto rozlúčka sa mu nebude vôbec páčiť.

„Už sa o teba nemôžem starať. Nedovoliam mi, aby si sa vrátil domov, toto je jediná možnosť. Môžem pre teba niečo urobiť? Urýchliť účinok, ak by si chcel...“ - stále pokračoval tým istým tónom, akoby sa zhováral s nejakou sochou.

Bezbolestne preťal akékoľvek putá. Muž, ktorý sa s ním prechádzal, rozprával mu o rastlinách, o zvykoch liečiteľov, bol nenávratne preč.

Gabriel si obe ruky položil na kolená. Predstieral, že je úplne otupený jedom. Potláčal zlosť, ktorá ho nútila aktivovať všetku svoju silu. Nanešťastie nemal čas poslúchnuť svoju horúcu hlavu. Nechcel to celé príliš dlho zdržiavať. Potreboval už odpoveď len na jedinú otázku...

„Poviete mi aspoň, kto zo mňa urobil antiliečiteľa?“

„Neviem, chlapče. Odpoveď musíš hľadať len u ostatných antiliečiteľov. Ich tajomstvá nepoznáme. Obávam sa, že nemáš toľko času.“ - skonštatoval neisto.

„To je v poriadku. Len choďte. Ja sa o seba postarám.“ - chladne mu odpovedal Gabriel.

Radomír napäto prikývol. Venoval chlapcovi posledný pohľad a potom opatrne vyšiel z auta.

Vodič naštartoval a postupne sa začínali vzd'alovať od stanice. Gabriel opatrne vytiahol z vrecka svoj zelený kameň. Pevne ho pot'ažkal v ruke. Na dotyk bol drsný, nepríjemne ťažký. Takmer sa mu zarezával do dlane.

Musel sa veľmi sústrediť, aby ho vôbec udržal v rukách. Už ani poriadne nevedel, prečo tú vec tak veľmi chráni. Bolo mu tak dobre, príjemne. Túžba poddať sa tomu procesu bola veľmi silná. Takmer pohlcujúca. Možno konečne stretne tú, ktorá mu to urobila. Bude sa jej môcť pozrieť do pokrivenej tváre. Vždy si myslel, že to bola ona, ale nemal na to žiadny dôkaz a bolo také jednoduché tomu podľahnúť.

Temnota ani svetlo už nebudú jeho nepriateľmi.

Bude sa môcť niekoho bez odporu dotknúť. Chytí sa pevne jej ruky a nechá sa viesť. Tam, kam za ním nemôžu prísť všetci, ktorí mu odmietli dať šancu.

Jeho myseľ bola úplne uvoľnená. Ponáral sa do sveta možných predpovedí.

To sa stávalo, keď sa niekto vládnuci energiami ocitol blízko smrti. Otvoril dlaň. Pozrel na svoj kameň. Bol stále taký studený. Zvláštne sa ligotal. Bol kľúčom, ale on nemal dost' síl ním otočiť'.

Prvá z budúcností sa pred ním otvorila. Mal pred sebou dôležitú cestu. Na tej ceste len zabíjal, nemyslel a necítil. Modré kvety ho sprevádzali na každom kroku.

Druhá bola trpkou chuťou sladkých jabĺk. Cítil ako sa mu rozplývajú na jazyku. Nemohol sa odpútať od tej chuti. Necítil žiadne chute. Od ôsmich rokov bolo všetko úplne rovnaké, nech zjedol čokoľvek. Preto nikdy nepovažoval jedlo až za takú skvelú vec. Mal pocit, akoby jedol len papier... Teraz v tejto náhlivej vízií sa mu tento zmysel na chvíľu vrátil. Trvalo to len chvíľu a on si ani nezapamätal, akoby to malo správne chutiť.

Tretia budúcnosť mu ponúkla prázdnu ulicu. Vstupoval do nej sám, ale keď z nej vychádzal, niesol si so sebou niečo veľmi dôležité. Niečo, čo ho fascinovalo.

Štvrtá budúcnosť bola ako izba pokrytá purpurovými kvetmi. Niekoľko v nej ležalo, naťahovalo k nemu ruky... Nastal čas rozhodnúť sa, či podstúpiť ďalšie neisté boje.

Mysel sa mu vyjasnila.

Chcel žiť. Bojovať za svoju vlastnú a jedinečnú budúcnosť. Postaviť sa všetkému, čo ho postretne. Za žiadnu cenu sa nechcel vzdať. Túžba žiť bola signálom pre chladný kameň. Vstrebal do seba, čo najviac nakazenej energie. Gabriel cítil ako mu telom prebehli nepríjemné kŕče. Dúfal, že to bude účinkovať. Celou svojou myslou sa upínal k tejto nádeji.

Vloženie energie do neživého predmetu nebolo vôbec jednoduché. Celý ten proces si žiadal príliš veľa síl.

Okrem toho to musel robiť v absolútnej tajnosti.

Bral si ho so sebou len pre prípad núdze. Mal aj pár ďalších, ktoré zastrčil do topánok, ale na tie momentálne nedosiahol.

Mal pocit, akoby ho niečo ťahalo oboma smermi.

„Nie, ešte nie.“ - zašepkal Gabriel.

Jeho telo očividne nebolo zvyknuté na takýto spôsob liečby.

Musel vynaložiť všetky svoje sily, aby sa udržal na sedadle. Bolo nesmierne vyčerpávajúce, úplne vypudil jed z tela. Keď sa mu to konečne podarilo, upadol do nepokojného spánku.

2. kapitola

Dar života

„Gabriel.“ - niekto zreteľne vyslovil jeho meno. Ženský hlas ho prebúdza z nepríjemnej strnulosti. Najprv si myslel, že sa mu to len zdá. Nechcelo sa mu reagovať. Bolest' si uzurpovala čoraz väčšiu pozornosť. Postupne sa rozširovala do celého tela. Nevedel kde sa nachádza, netušil ani čo tam robí a prečo cíti, akoby ho opúšťali všetky sily.

„Gabriel.“ - zopakovala s oveľa väčším dôrazom na každú slabiku.

Dotkla sa prstom jeho čela. Prešla po ňom, akoby ho chcela ubezpečiť, že je naozaj skutočná.

Nežný dotyk ho okamžite prebral. Zdalo sa mu, akoby to urobil niekto blízky, ale bolo to už tak dávno, čo niekto použil takýto prejav náklonnosti.

„Vy sa so mnou opäť rozprávate?“ - opýtal sa možno až príliš dychtivo.

Už dlho nepočul jej hlas. Občas videl jej tieň pri niektorých ľuďoch, ale už dlho sa s ním nepokúšala hovoriť.

„Gabriel.“ - zopakovala po tretí raz.

Nič viac mu neponúkala, len to meno a tú blízkosť, ktorá ho nútila prebrať sa.

Bola to ona. Tajomná postava s pokrivenou tvárou.

Hlboko sa vryl do jeho pamäte. Musel sa na ňu aspoň pozrieť. Chcel to urobiť, bol pripravený jej čeliť.

Napriek tomu nedokázal otvoriť oči. Keď sa o to pokúsil, cítil akoby mu vtom niečo bránilo.

Zhlboka sa nadýchol. Bodnutie v hrudi ho ubezpečilo o tom, že boj sa ešte ani zďaleka neskončil. Nevládal sa hýbať. Telo bolo príliš ťažké, každý pohyb znásoboval bolesť.

„Prišli ste ma opäť varovať?“ - opýtal sa potichu. Nedostal žiadnu odpoveď. Ani len náznak toho, že ho tá bytosť vôbec zobrala na vedomie. Jemný tlak jej blízkosti pominul. Opäť niekam zmizla, ako neľútostná predstava, ktorá ho tak dlho prenasledovala. Už necítil jej prítomnosť a dokonca ani žiadny náznak akéhokoľvek nebezpečenstva. Predstavoval si ju takú, akou bola vtedy. Tieň odetý do modrých šiat. Bledá bytosť bez tváre, nesúca so sebou nežný dotyk chladu. Tá myšlienka mu pomohla pozbierať trochu viac sily. Podarilo sa mu otvoriť oči. Hlava mu opäť klesla. Pocítil ako mu nos naplnila špinavá voda. S námahou dostal hlavu z mláky. Ledva udržal viečka otvorené. Po tvári mu stekala voda. Oči ho pálili, ale nechcel ich opäť zavrieť. Musel sa udržať pri vedomí. Opatrne rozmotával citlivé vlákna svojich antiliečiteľských síl. Aspoň ich mohol cítiť vedľa seba, ako pripomienku toho, že sa ešte stále dokáže na niečo sústrediť. Spomienky na posledné udalosti bolestivo zasiahli jeho myseľ.

Cesta do Košíc, Radomírova zrada...

Toľko rokov strávili spolu a všetko bolo zbytočné. Bol to človek, ktorému za veľa vd'ačil. Ich vzťah nebol vôbec jednoduchý, ale vždy ho rešpektoval. Vážil si, že s ním občas trávil svoj čas. Neboli spolu až tak často, ale Gabriel ho dlho vnímal ako svojho otca. Videl v ňom obraz takého človeka, akým by sa chcel možno raz stať.

Nikdy ho tak nenazval, ale cítil to tak. Neodvážil sa, keď videl ako Radomír slabne, kvôli jeho vplyvu. Postupom času za ním chodil čoraz zriedkavejšie, Gabriel mu to nevyčítal. Oceňoval aj ten slabý náznak ľudského kontaktu. Zhruba pred polrokom to s ním Radomír náhle vzdal. Začal ho vnímať ako nepriateľa. Gabriel sa s tým nedokázal vyrovať. Nebolo to preňho ľahké. Posledná bytosť, ktorá mu ponúkla pomoc, bola zrazu nenávratne preč. Od toho obdobia mu dával viac najavo, že je preňho len príťažou. Gabriel sa radšej držal v ústraní a pracoval na svojich vlastných plánoch.

Zabezpečil sa pre prípad rýchleho odchodu a pomaly začal pomýšľať aj na útek. Ich spoločný výlet ho až priveľmi uchlácholil. Bol tou myšlienkou taký nadšený, že mu nenapadlo Radomíra z niečoho podozrievať. Jedovatá energia bola len začiatkom toho všetkého. To už Gabriel vedel. Mal len ochromiť jeho schopnosti, aby nebolo až také zložité zbaviť sa jeho tela. Tá spomienka ho mohla stiahnuť ku dnu. Bolo preňho ťažké to prijať. Zmieriť sa s tým, že ostal úplne sám. Keď mu hlava opäť klesla do vody, zdalo sa mu, akoby sa ho tá žena opäť dotkla. Niečo blízko neho sa pohlo. Nadvihol sa na lakt'och a prudko lapal po dychu. Jedna z ďalších spomienok obklopila jeho unavenú myseľ. Bola veľmi jasná, plná všetkých detailov.

---- ... ----

Tmavovlasý chlapec sedel na stoličke. Krútil sa na nej. Musel to robiť, aby sa aspoň trochu rozptýlil. Mal bolesti, ale nič mu nedali. Nechali ho tam pripútaného.

Nepočúvali, keď im vysvetľoval, že nechcel nikomu ublížiť. Nikto nemal záujem sa s ním zaoberať. Chcel, len vedieť, kedy sa bude môcť vrátiť domov. Nič iné ho nezajímalo. Tým ľuďom nedôveroval. Boli to liečitelia, ktorých poznal len z videnia. To, že sa spolu zišli v takom hojnom počte, ho znepokojovalo. Zvyčajne nechávali všetko na obyčajné úrady, takto sa riešili len konflikty, ktoré sa týkali výlučne liečiteľstva.

Rukami prechádzal po starom operadle. Pokúšal sa vyslobodiť. Toľko šklbal putami, až sa mu na koži vytvorili bolestivé zranenia. Mali ho súdiť, ale on stále nevedel, čím sa previnil. Nič hrozné sa predsa nestalo.

Len vošiel do matkinej izby. Nič im neurobil.

Nedotkol sa ich. To, čo cítil predsa nemohlo byť skutočné. Nemá takú moc, aby sa dokázal nasýtiť energiou iných ľudí. Chcel na seba opäť upútať ich pozornosť, ale nevládal otvoriť ústa.

Tvár mal úplne rozbitú. Nos zlomený a líca napuchnuté do takých rozmerov, že takmer ani nevidel.

Jeho krk na tom nebol o nič lepšie. Vykonávači, radikálnejšia odnož, ktorá tvorila akúsi liečiteľskú políciu sa postarala o to, aby bol predvedený pred súd. Jeden z vykonávačov ho počas zatýkania silno schmatol. Nebol k nemu veľmi šetrný a výsledkom bolo, že sa ledva vládal nadýchnuť. Napriek tomu sa pokúsil prehovoriť. Chcel, aby aspoň zavolali niekoho z rodiny. Nemal by byť v takejto situácii sám. Z jeho úst vyšlo len pridusené kvílenie. Až príliš vzdialené od ľudského hlasu. Zmlkol, keď sa zažali svetlá. Nieкто dotlačil jeho stoličku až doprostred tmavého pódia. Bol umiestnený do kruhu, starostlivo ohraničeného energiou. Pohľadom prechádzal po radoch, v ktorých sedeli liečitelia. Mocní uhýbali pohľadom, aby nemuseli hľadiť na takto doriadené dieťa. Hľadal medzi nimi svoju matku. Starostlivo prechádzal po všetkých radoch, ona medzi porotcami nesesedela. Bolo to preňho horšie ako všetky údery, ktoré utŕžil. Nikto sa zaňho nepostavil. Nikto tam s ním nebol. Začínal pomaly strácať všetku nádej.

Upieral unavené oči na tie rady ľudí, ktorí boli proti nemu. Ženy si medzi sebou pohoršene šepkali. Zdalo sa, akoby s ním súcitili, ale nikto nevystúpil z radu, aby mu pomohol. Mužská časť zachovávala ticho až do začiatku konania. Na niektorých tvárach sa zračila dychtivá zvedavosť, iné ostávali chladne odvrátené od nepríjemnej skutočnosti.

Gabriel ešte párkrát šklbol putami. Tvár ho prestala tak neznesiteľne bolieť, keď presunul pozornosť na poranené ruky. Každé šklbnutie sa mu čoraz bolestnejšie vrývalo do kože. Očakával, že ho niekto napomenie. Povie mu, aby si s tým prestal, lebo si ublíži, ale nikto sa neozval. Odvrátil sa od nich. Už viac nehľadal žiadnu priateľskú tvár. Prišiel čas čeliť súdu. Pohľad mu padol na rečnícky pult, ktorí lečitelia umiestnili na dobre viditeľné miesto. Napokon jeden z nich vstal a pristúpil k rečníckemu pultu. Bol to vysoký muž, s ostrými črtami, s dlhšími tmavými vlasmi. Bol dosť mohutný, vyžarovala z neho sila a rešpekt.

Mal na sebe tradičné biele rúcho, ktoré ho odlišovalo od ostatných liečiteľov. Postavil sa za pult a rozložil si svoje papiere. Gabriel si už nespomínal na jeho meno. Bol to jeden z tých pomerne nestranných ľudí, ale Gabriel ho vtedy tak nevnímal. Nezapamätal si dokonca ani jeho meno, ale bol mu vďačný za to, že naňho nehladel s toľkým odporom. Práve, keď sa chystal prehovoriť, prerušilo ho otvorenie dverí. Do miestnosti prichádzali poslední oneskorenci. Rýchlo sa ospravedlňovali a natlačili sa do zadných radov. Okrem jedného. Radomír sa na rozdiel od ostatných oneskorencov posadil do predného radu. Ostatní liečitelia si rýchlo odsadli a ostal tam takmer sám. Gabriel nechápal, prečo to urobili. Radomír bol veľmi prít'azlivý, veľmi zaujímavý. Dlhšie svetlé vlasy mal zapletené do chvosta. Pomerne peknú tvár trochu zdrsňovala čerstvá popálenina na pravom líci. Napriek tomu pôsobil mužne a mal v sebe akýsi zvláštny lesk, ktorý dokázal všetkých ochromiť.

Zvláštnym dojmom pôsobila aj prasklina na jednom sklíčku s takmer neviditeľným rámom.

Dodávala mu tak trochu divoký vzhlád, ale istým spôsobom presne vystihovala to, čím vtedy bol.

Mužom, ktorý vždy dostane čo chce. Mužom, ktorého nikto len tak nezastraší. V svetlomodrých očiach sa odrážalo pobavenie a bezstarostnosť. Ani na okamih nedal najavo, že sa ho dotklo ich správanie.

Sebavedome hľadel pred seba a nebojácne sa stretol s Gabrielovým pohľadom.

Chlapec si prezeral jeho jednoduché oblečenie, biely plášť, šál a trochu priúzke nohavice. Ten muž mu bol hneď povedomý, ale až teraz mu došlo, na koho sa to tak uprene díva. Bol to uznávaný odborník v oblasti liečiteľstva, muž mnohých tvárí, ktorý toho veľa urobil pre liečiteľskú komunitu. Vtedy ešte vyzeral mladistvo, bol plný života a energie. Nevšimal si nespokojné šumenie hlasov ani tváre, ktoré si ho s nevôľou obzerali.

Preňho to bol len vzduch, len malý nepatrný pohyb, ktorý nemusel vôbec brať na vedomie. Gabriel si prial, dívať sa na veci takto. Nič si nebrať k srdcu. Preto sa trochu viac vystrel a prestal pošklbávať putami.

„Nemali by ste tu byť. Nepozvali sme vás na toto zasadanie.“ - zozadu sa ozvali znepokojené hlasy.

Radomír sa otočil a venoval im spokojný úsmev.

„Dobre a teraz nech mi to niektorá z vás povie do očí.“ - pohľadom prešiel po starších ženách, ktoré najviac hundrali.

Žiadna z nich sa neozvala. Vedeli, akú má moc a nechceli sa mu pliesť do cesty. Radomír sa obrátil a začal sa venovať začiatku konania. Nepříjemné búchanie si uzurpovalo aj pozornosť ostatných.

Muž v bielom už zjavne začínal strácať trpezlivosť.

Zrejme ho už začínalo dosť otravovať, že nikto nevenuje pozornosť začiatku konania. Prestal, až keď miestnosť stíchla. Svetlá sa stlmili na príjemnejšiu úroveň.

Muž v bielom začal s oficiálnymi

záležitosťami.

„Zišli sme sa tu, aby sme prebrali prípad tohto chlapca. Gabriela, syna Margity, neliečiteľa. Vykonační včera presne o jednej hodine a pätnástej minúte, prichytili toto dieťa, pri činnosti zodpovedajúcej správaniu antiliečiteľa. Zaútočil na svoju sestru a brata. Na dnešnom konaní sa rozhodne o tom, aký bude jeho ďalší osud. Má len osem rokov, preto vás chcem všetkých teraz podľa práva osloviť. Nájde sa v tejto miestnosti osoba, ktorá bude zaňho hovoriť?“ - odtrhol zrak od svojich papierov a poriadne sa rukami oprel o pult. Bolo zvykom, že deti do pätnástich rokov vždy niekto zastupoval. V šestnástich už mohli hovoriť za seba, ale bolo prípustné, aby im niekto s obhajobou pomáhal. Nastalo ticho. Nikto sa ani len nepohol. Muž za pultom čakal, díval sa na hodinky. Napokon vstala jedna zo starších žien. „Mala by zaňho hovoriť jeho matka. Kde je Margita?“ - ostatní porotcovia súhlasne prikyvovali.

Žena sa posadila na svoje miesto a upierala vyzývavý pohľad na odriekača. Na súdnych konaniach týkajúcich sa antiliečiteľov, nemali sudcu v pravom zmysle slova. Všetko prebiehalo na základe hlasovania zúčastnených liečiteľov.

Muž za pultom mal za úlohu len prerozprávať celý prípad a usmerňovať ich, aby neporušili zaužívané pravidlá.

„Žiaľ, Margita S. sa odmietla zúčastniť dnešného konania. Zriekla sa akejkol'vek zodpovednosti za túto záležitosť.“ - odriekač zdvihol akési ďalšie papiere.

Pomocou energie ich poslal až do predných radov.

Liečitelia si ich začali medzi sebou posúvať. Mnohí z nich smutne krútili hlavami.

Dieťa bolo pre nich veľkou neznámou. S takto dokaličenou tvárou bolo ťažké ho k niekomu priradiť.

Teraz, keď už vedeli ku komu patrí, na ich tvárach sa odrážalo až priveľké množstvo ľútosti.

Gabriel sa znechutene začal kolísať na stoličke.

Toľká pozornosť mu vadila a tie pohľady už začínali byť takmer neznesiteľné. Nestál o ich ľútosť.

„Ešte raz sa vás pýtam, nájde sa niekto na obhajobu tohto dieťaťa?“ - prísny hlas odriekača opäť prelomil nepríjemné ticho.

Nikto sa neprihlásil. Neprejavili ani najmenší záujem. To znamenalo, že odriekač bude musieť niekoho len tak určiť.

„Ja prijímam vašu výzvu.“ - zo zadných radov zaznel tichý hlas.

Nejaká žena sa pretlačila davom šomrajúcich liečiteľov. Gabriel si všimol, že má na sebe neformálne sivé šaty a tvár jej zakrýval až prehnane veľký klobúk. Všetci sa obzerali, každý otáčal hlavu, šepkanie opäť presiahlo únosnú mieru. Gabriel tú ženu nepoznal, ale nepochybne to bola veľmi zaujímavá osoba. Všetci sa za ňou horúčkovo otáčali.

Radomír ju takisto znepokojene prebodol pohľadom. Odriekač musel počkať, kým šum aspoň trochu ustal. „Tak pristúpte!“ - vyzval ju o niečo podráždenejším hlasom.

Zjavne sa mu nepáčilo, že sa ozvala práve ona. Žena opatrne vyšla na pódium. Poslušne ostala stáť na vyznačenom mieste. Všetka pozornosť sa našťastie preniesla na ňu. Hrdo čelila nenávisným pohľadom a nedala sa zastrašiť ďalším šepotom, ktorý bol ešte o niečo nepríjemnejší.

„Udajte svoje meno.“ - vyzval ju odriekač.

„Som Lucia, sestra Radomíra, členka liečiteľskej komunity...“ - odrecitovala takmer polovicu svojho rodokmeňa.

Keď sa liečitelia začali nespokojne hniezdiť v laviciach, odriekač ju zastavil a pokračoval v ďalších formalitách:

„Teraz, keď sme už kompletne pripravení, mali by sme prebrať všetky detaily týkajúce sa prípadu...“ - chystal sa podať liečiteľom ďalšie papiere, ale obhajkyňa ho prerušila.

„Prepáčte, ale takto nemôžeme pokračovať. Diet'a je v zlom stave. Musíte ho najprv ošetriť.“

Odriekač súhlasil. Pokynul vykonávačom, aby jej dovolili priblížiť sa k chlapcovi.

Toto gesto vyvolalo silnú vlnu pobúrenia a hnevu. Nesúhlas sa v miestnosti ozýval so všetkých strán. Stále pretrvával strach, že sa jeho schopnosti opäť uvoľnia. Povery o antiliečiteľoch boli zrejme príliš hlboko zakorenené. Odriekač zabúchal tak nahlas, až sa takmer otriasla celá miestnosť.

Očividne stratil trpezlivosť.

„Musím vás požiadať, aby ste neprepadali panike! V miestnosti je tristo liečiteľov a jeden malý chlapec. Ubezpečujem vás, že aj keď odstránime bariéru, nič sa vám nemôže stať!“ - prebodával publikum prísnymi pohľadmi.

Keď sa situácia trochu upokojila, Lucia mohla vziať chlapca do zadných miestností. Dokonca mu na jej naliehanie zložili putá. Gabriel sa nechal odvieť za ruku. Celý čas ich sprevádzali dvaja vykonávači, ale teraz mu to už neprekážalo. S ňou bol v bezpečí.

Uviedli ich do miestnosti, v ktorej sa nachádzala dlhá, drevená lavica. Cez pootvorené okno dovnútra prúdilo svetlo. Vykonávači ostali stáť pred dverami.

Očividne nemali záujem zdržiavať sa v tesnej blízkosti takéhoto chlapca. Dvere nechali pre istotu otvorené a ostražito nazerali dovnútra.

Lucia ho posadila na lavicu. Vybrala so svojej tašky modré vrecúško a obrátila sa k nižšiemu vykonávačovi, ktorý nepôsoobil až tak hrozivo.

„Mohli by ste priniesť vodu?“

„Nie som sluha. Nemusím vás poslúchať...“ - odsekol odmerane.

„Moja sestra vás požiadala o vodu. Tak prečo tu ešte stojíte? Mám vám snád' pomôcť?“ - prísny hlas liečiteľa, ich oboch prinútil obrátiť sa.

Nižší vykonávač okamžite spoznal Radomíra. Úslužne kývol hlavou a vybral sa splniť Luciin príkaz.

Gabriel sa opäť uprene díval na Radomíra. Bol v najlepších rokoch a netušil, že počas tých ďalších budú nasledovať len krízy, ktoré vyústili až do situácie, keď sa rozhodol podať jed svojmu zverencovi. Pri pohľade z blízka sa ilúzia krásy takmer vytrácala, bol to celkom obyčajný trik, ktorý mal zakryť jeho pravú tvár.

Napriek tomuto výstrelku vzbudzoval rešpekt takmer až na najvyššej hladine moci. Mal v sebe tú iskru, ktorá si dokázala ľudí podrobiť.

Radomír ešte v krátkosti niečo povedal jeho kolegovi a potom pokojne zavrel dvere. Nezaznel už žiaden ďalší protest.

Vykonávač sa jeho nátlaku neubránil. Radomír to vedel, a preto si mohol dovoliť zavrieť dvere bez strachu, že bude mať neprijemnosti.

„Nemala si sa do toho miešať. Tomu chlapcovi nedokážeš pomôcť. Odíď odtiaľto a nechaj to celé na mňa. Ja sa oňho postarám.“ - nebola to prosba, ale jasný príkaz. Podobný, ako ten, ktorý dal tomu mužovi.

„Volá sa Gabriel! Ja nikam nepôjdem. Ty vďaka tej svojej podradnej schopnosti nemôžeš obhajovať. Viem, že ti dali zákaz, lebo vždy všetkých ovplyvníš. Ja mu môžem pomôcť.“ - založila si ruky v bok a pokojne čelila bratovej schopnosti.

„Narobíš si problémy kvôli antiliečiteľovi. Nevidíš, že sa mu už nedá pomôcť. Žiadny z našich zákonov ho neoslobodí.“ - trval na svojom Radomír.

Pevne zovrel sestrinu ruku a pokúšal sa ju dostať čo najďalej od toho chlapca.

„Myslím, že na tom až tak nezáleží. Ty vieš, čo treba urobiť. Nemusím ti to pripomínať.“

Lucia sa vytrhla z jeho zovretia. Nadvihla si klobúk a ukázala bratovi svoju tvár. Bola obrátená chrbtom ku Gabrielovi. Dlhé vlasy mala zopnuté pomocou dvoch sponiek. Boli úplne biele. Šírilo sa z nich niečo ťažko definovateľné, ale dostatočne silné, aby to zapôsobilo aj na Radomíra.

„Vráť ten klobúk na miesto!“

Gabriel sa naklonil, ale bolo to zbytočné. Nemohol nič zazrieť. Lucia si opäť posunula klobúk do čela.

Vyzeralo to, akoby si vychutnávala jeho zdesenie.

„To záleží len na tebe. Ak mi pomôžeš, nikto iný to neuvidí.“ - spokojne sa prstami dotýkala klobúka, akoby sa vôbec nič nestalo.

Nachvíľu to vyzeralo tak, akoby si ho chcela opäť zložiť, ale toto nutkanie zrejme potlačila.

„Ešte si nevyhrala. Nič tým nedosiahneš.“ - varovne zdvihol ruku.

Pomocou krátkeho gesta sa pokúšal pritlačiť jej energiu, tak aby upadla do bezvedomia.

„Nezahrávaj sa s tým, braček. Nevieš, čo všetko môžeš spôsobiť. Dost' bolo hier, treba sa postarať o Gabriela. Ty tu len prekážaš. Počkaj vonku. Po konaní sa budeš môcť naplno prejaviť...“ - požiadala ho prísne.

Jeho útok nespôsobil bezvedomie, len sa na chvíľu zachvela a musela sa oprieť o lavicu.

„Tentoraz na teba ešte budem brať ohľad. Pamätaj si, že toto bolo naposledy, čo si sa predstavila ako moja sestra.“ - odvetil stroho.

Neochotne vyšiel von a ostal tam stáť, hypnotizujúc dvere jedným zo svojich najnahnevanejších pohľadov. Vykonávač priniesol vedro plné vody. So šplechnutím ho zložil na zem tak, aby čo najviac tekutiny vyteklo na dlážku.

„Ešte si ráčite niečo priať?“

„Nie, ďakujem.“

Vykonávač zaujal svoje miesto za dverami.

Otvorila vrecúško. Opatrne rukami prešla po niečom, čo vyzeralo ako hlina. Starostlivo to rozmiešala, až kým sa nevytvorila kašovitá hmota. Ponatierala mu ňou tvár. Bolo to bolestivé. Každý dotyk ho páľil... Opustil svoje spomienky, až keď mu do úst a nosa natiekla voda. To ho úplne prebralo. Nikdy predtým si nespomínal na toľké podrobnosti týkajúce sa procesu.

Luciin zvláštny spôsob liečby mu mohol. Tvár sa postupne vrátila do pôvodnej polohy. Obhajovala ho so všetkých síl a vďaka nej ho liečiteľ Radomír, prijal do svojho domu. Nikdy predtým sa nezaujímal o to, prečo sa Lucia rozhodla pomôcť mu. Tá detská bolesť ho vtedy až príliš pohlcovala. Okrem toho Radomír nechcel hovoriť o sestre. Dával mu jasne najavo, že táto téma je preňho tabu.

---- ... ----

Teraz tu už nebola Lucia ani Radomír. Nikto z nich mu nemohol pomôcť dobrovoľne ani pod nátlakom. Pochopil, že ak ostane len nehybne ležať, už nebude môcť nič ovplyvniť. Musel sa pokúsiť vstať. Kamene ho tlačili do chrbta, bol mokrý, celý doráňaný. Po rukách mu stekalo blato a zaschnutá krv. Všetko ho bolelo a netušil, ako z toho mohol vôbec vyviaznuť. Vodič bol zrejme vykonávačom a nielen najatým šoférom. To usúdil podľa toho, aké stopy na ňom zanechal. Bolo mu jasné, že k tým poraneniam neprišiel len následkom pádu. Nejasné obrazy sa začali vynárať z tmy... Počas cesty sa ešte raz prebral. Chcel ujsť, ale ten muž mu to nedovolil. Vykonávač ho mlátil, až kým nebol takmer polomŕtvy. Potom ho vyhodil na opustenom mieste. Nič iné sa od neho ani nedalo očakávať. Potlačil bolestný ston a pokúšal sa pohnúť telom. Ukázalo sa, že to bude viac než problematické. Keď to skúsil po druhý krát, prebehla ním taká silná bolesť, až takmer opäť stratil vedomie.